

En riktig lirare på väg att slå igenom

Konstnärerna blir fler och fler i svensk fotboll; dessa begåvade tekniker som förmår att vara herre över bollen – och v å g a r vara det.

Förr, under system- och defensivfotbollens värsta år, var de bara enstaka solister i lag som mest påminde om stenkrossar. Nu är de en hel orkester – därav den ljuva vårmusiken från svenska landslaget som slagit europeiska storheter på löpande band. Inte för att det är fysiskt och taktiskt överlägset, det är annars välkända svenska egenskaper, utan också därför att spelarna är mer tekniskt drivna än på länge. Som en Limpas, en Thern, en Joakim Nilsson, en Stefan Pettersson, en Stefan Rehn. . .

Jodå, det gamla fina lirargänget Hammarby finns förstås också representerat i fotbollens tekniska högskola. Leif Strand är en 21-åring som står inför det stora genombrottet. Nu har han kallats underbarn tillräckligt länge. . .

Leif är, än så länge, tämligen obekant utanför fotbollskretsarna på Söder. Hans framträdanden på svenska arenor har hittills varit förbluffande få trots att han debuterade i allsvenskan redan som 18-åring 1985, mot IFK Norrköping. Visserligen blev det bara ett inbrott sista kvarten, men många som hade kännedom om ynglingens talang trodde nog då att karriären skulle bli spikrak.

□ Toppjunior

Ty ut i Europa hade Leif Strand redan låtit tala om sig: i en stor internationell juniorturnering i Frankrike 1984 blev han korad till turneringens bäste spelare, bland lag från åtta nationer, och han spelade en

dominerande roll i det lag som vann "Yugoslavian Trophy" samma år.

Men trots dessa framgångar blev det ändå inget spel i Hammarbys allsvenska lag 1986, en enda match 1987. Inte förrän i år har Leif erövrat en plats i A-laget. Han hann under de fem första matcherna, som bl a innehöll en 2-1-seger över Malmö FF, visa vilken spännande lirare han är. Väl fyllde han luckan för den skadade nyckelspelaren Ulf Eriksson som höger yttermittfältare – tills han själv blev skadad i ett ledband och först nu är helt återställd.

– Givetvis har det varit påfrestande att inte ha fått fler chanser i A-laget tidigare, och anbud har inte saknats från andra klubbar under tiden. Men trivseln i Bajen har betytt så mycket. Jag har svårt att tro att jag kan trivas lika bra i en annan klubb. Därför har jag stannat, och nu känns det som om det lossnat. En stor del i detta har tränaren Hasse Backe som byggt upp mitt självförtroende, säger Leif.

□ Brett register

Backe vågar erkänna, han är så'n, att han håller tummarna för att Leif Strand ska lyckas i svensk toppfotboll.

– Leif har enorma resurser som fotbollsspelare. Han är snabb, bra huvudspelare, god dribbler. Ambitiös. Kanske har han varit alltför het på gröten ibland, vilket gjort honom till en sämre passningsspelare än han egentligen är. Jag förväntar mig mycket av Leif i framtiden. Han är, dessutom, en publiklirare som behövs på Söderstadion.

Många vackra ord. Leif känner trycket – och han gillar det.

– Det är nyttigt med krav. En period gick det så väldigt lätt för mig, kanske för lätt. När det tagit

emot har jag i stället bitit ihop och arbetat mig igenom motgångarna.

Med Leifs breda register och stora kvaliteter som forward och mittfältare är det kanske en smula förvånande att konstatera att han en gång, i karriärens gryning, var målvakt. Men det är nog ett arv från fadern, Bo Strand, som var duktig keeper i Sture.

Leif började som målvakt i IFK Stockholm, "vi bor i Vårberg så det var naturligt att det blev den klubben". I två år stod Leif i knattelaget. Sedan tröttnade han.

– Vi var för dåliga. Förlorade ständigt. Jag släppte in massor av mål. En dag protesterade jag och sa att ville spela ute. Det fick jag. . .

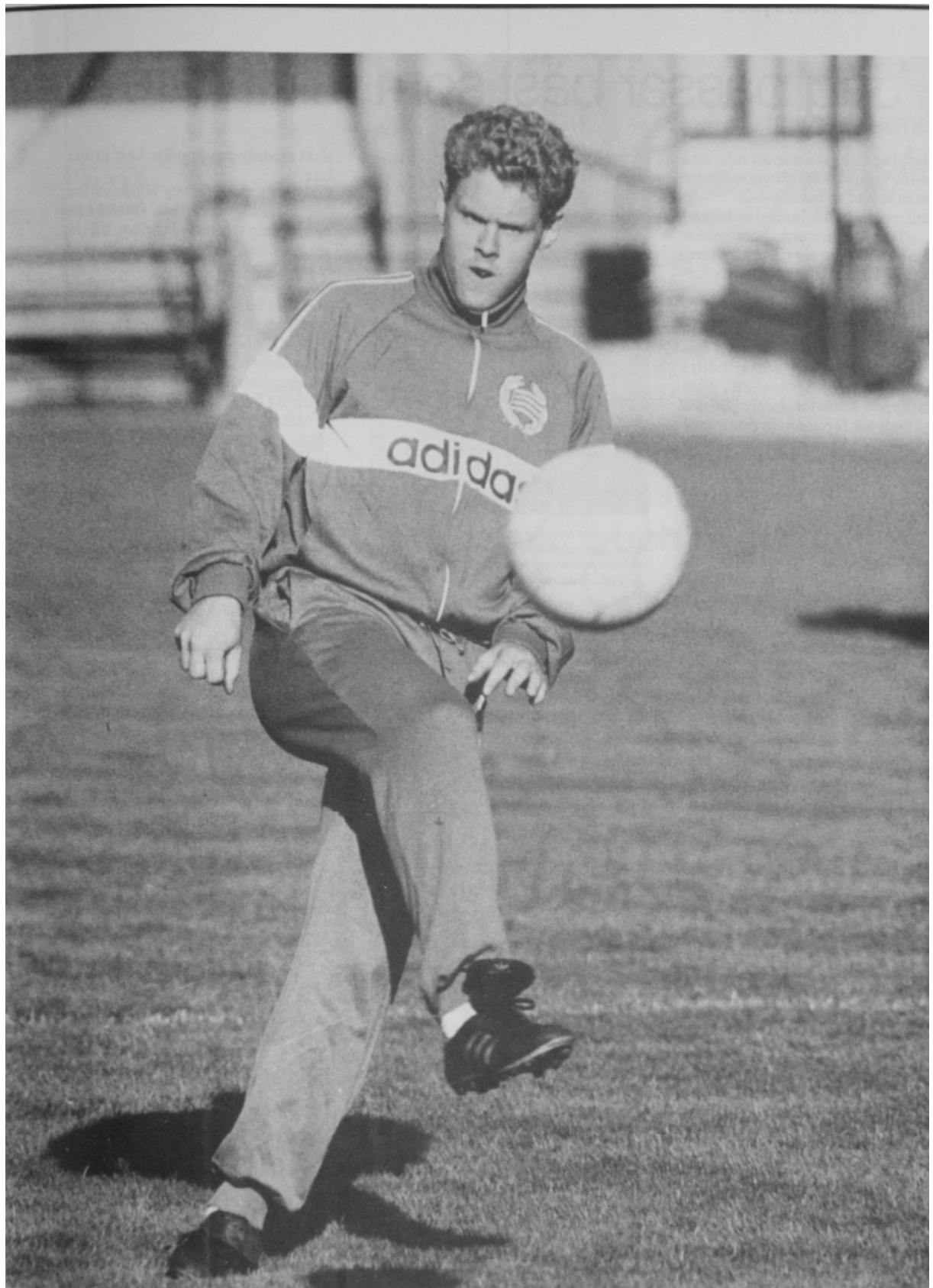
□ Pojklandskamper

Som 13-åring blev Leif uppmärksam av Stockholms storklubbar, främst Djurgården och Hammarby. De hade följt Leifs härjningar i bl a S:t Erikscupen. Det blev Hammarby som vann dragkampen.

– Jag kände att jag skulle trivas där. Och så var vi några kompisar, bl a Johan Hammarström, som samtidigt bestämde oss för att gå till Bajen. Det avgjorde, berättar Leif.

Som pojklagsspelare nådde Leif stora framgångar. Han har spelat 14 pojklandskamper och var med och vann olika pojkcuper. Han var en så stor talang att han fick spela i juniorlaget långt innan den rätta åldern var inne.

– Ibland lirade jag mot spelare som var hela två år äldre. Det var

'Jag passar bäst som mittfältare'

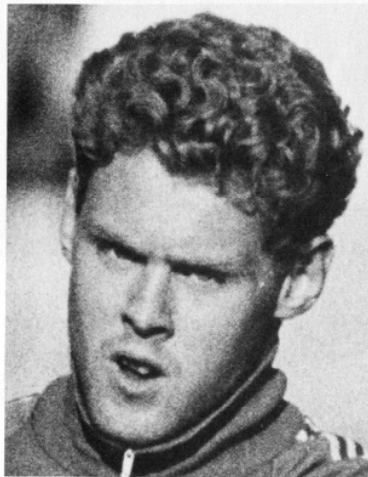
nyttigt. Jag fick lära mig att inte vara rädd för fysiskt starkare motståndare, man måste ta för sig.

Leif spelade 15 juniorlandskamper, alla som forward. Som senior har han skolat om sig till mittfältare.

— Jag trivs inte med att vara forward och stängas längst fram med försvarare som bara delar ut tjuvnyp. I dagens toppfotboll måste man ha speciella egenskaper för att lyckas i frontlinjen. Jag passar bättre som mittfältare, tycker att mina egenskaper kommer bättre till sin rätt. Och så får man ju vara med mycket mer i spelet. Det gillar jag, säger Leif.

☐ Rätt klubb!

Leif Strand tillhör det fåtal i allsvenskan som orkar kombinera hård träning och elitfotboll med ett fy-

— Jag trivs inte med att ligga och stängas längst fram. Som mittfältare är man mera med i spelet, och det passar mig bättre, säger Leif Strand, tållang på väg att etablera sig i A-laget.

Foto: ROLLE RYGIN

siskt ansträngande yrke. Leif är målare.

— Det är ingen lätt kombination, det ska villigt erkännas. Ibland känner jag mig trött när jag åker till träningen efter jobbet och kanske skulle jag bättre kunna tillgodogöra mig träningen om jag var mer utvilad. Men det här får duga. Jag trivs med mitt jobb. Det är lika viktigt som fotbollen. Och jag har det väl förspänt runt omkring. Jag bor fortfarande hemma och får där den bekväma hjälp jag behöver med det praktiska.

Målet?

— En plats i Hammarbys A-lag. Jag har inga andra vilda drömmar, inga som jag vill tala om. Men en sak vet jag säkert: jag har valt rätt klubb, säger Leif. Som så många år fick vänta på den stora chansen.

Det finns fortfarande lirare som inte är främmande för klubbkänsla.

Ken Olofsson